Talet om guldliga osnygg journalistik

I åtskilliga tidningar förekommer numera uppgifter om dem »som tjänar mest» under rubrik »Guldligan», »Guldtoppen» o s v.

Man frågar sig i vilken avsikt dessa uppgifter införs. Vem som vill kan studera taxeringskalendern och där få önskade uppgifter. Att servera dem på detta sätt under sensationsrubrik är osmakligt. Mer ursäktligt vore att införa uppgifter på de skattebelopp som de höga inkomsttagarna levererar till samhället. Det vore ju en intressant uppgift för herrar och damer hyenor att sätta sig och räkna ut bruttoinkomsten bakom skattebeloppet.

Denna form av sensationsjournalistik är inte bara osympatisk, den gör faktiskt en hel del skada genom att hos åtskilligt gott folk uppamma en animositet mot vissa samhällets tjänare. När det t ex gäller läkare, varför bara tala om deras bruttoinkomst men inte ett ord om arbetstider, som sällan stannar vid en 42-timmarsvecka, obekväma arbetstider och krav på prestationer med ett stort och stressande ansvar?

Inte heller säger bruttouppgiften något om hur vederbörande använder sina inkomster — en säkert inte

helt ointressant information. Hur stor del av inkomsten går t ex till studieskulder? Det är dessutom inte alla i »guldliga» och »guldtopp» som administrerar utsugningen av folket — om det nu är en information i den riktningen man vill ge.

Med 50—60—70 timmars arbetsvecka blir man ingen vänlig samhällets tjänare, när man betraktas som en samhällelig parasit, den där lyfter sin lön för att sitta och snurra tummarna.

Något sensationsblad kallar sig tidningen med STING — jag håller med: STING UNDER BÄLTET.

Inga-Greta Agrell